

РЕШЕНИЕ

№ 3850

гр. Пловдив, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XVI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Александър В. Точевски

при участието на секретаря Ангелина Хр. Димитрова
като разглежда докладваното от Александър В. Точевски Гражданско дело №
20225330110438 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правна квалификация по чл. 432 ал. 1, вр. чл. 386 ал. 2 от КЗ и чл. 86 от
ЗЗД.

Ищецът С. Ж. П., ЕГН: *****, от *****, чрез пълномощник
адв. С. Н., е предявил против Застрахователно дружество ЗАД „Армеец“, ЕИК: 121076907,
със седалище и адрес на управление: град София, ул. „С. Караджа“ № 2, представлявано от
***** М.И. и В.К.-М., иск за осъждане на ответника да му заплати сумата от 1 694
лева, главница, представляваща обезщетение за причинени имуществени щети в размер на
необходимите парични средства за пълното възстановяване на лек автомобил „Шевролет
Авео“, с рег. № ***** от възникнало ПТП на 28.05.2022 г. и сумата от 23 лева-
мораторна лихва за периода 28.05.2022 г.- 18.07.2022 г., ведно със законната лихва върху
главницата от датата на подаване на иска- 18.07.2022 г. до изплащане на вземането.

В исковата молба е посочено, че на 28.05.2022 г. около 17.45 часа в гр. ***** на
кръстовището на ул. „*****“ с ул. „*****“ ищецът управлявал личния си лек
автомобил „Шевролет Авео“, с рег. № *****, като се движел по път с предимство, но
бил ударен от неспрял на пътен знак Б2 лек автомобил „Киа Спортидж“, рег. № *****,
с ***** регистрация, управляван от В.П.Д., ***** гражданин, роден на
***** г. За настъпилото ПТП с материални щети бил съставен двустранен констативен
протокол. Описват се по вид увредените части на автомобила на ищеца. Посочено е, че
виновният водач на другия автомобил имал застраховка „Гражданска отговорност“ при

ответника и в тази връзка пред застрахователя била образувана преписка по щета № *****. Ищецът отправил застрахователна претенция към ответника, като приложил необходимите документи, но получил отговор от 23.06.2022 г., че стойността на автомобила му струвала 1 916 лева, а разходите за възстановяване надхвърляли 70 % от действителната му стойност, поради което се касаело за „тотална“ щета и от собственика се изисквало да представи доказателства за прекратяване на регистрацията на автомобила в КАТ. Ищецът твърди, че действителната стойност на автомобила била около 5 500 лева, поради което неправилно било отказано плащането от застрахователя. Разходите за възстановяване на автомобила възлизали на стойност 1 600 лева, за които се иска осъждане на ответника. Претендира се и лихва за забава в размер на 23 лева за периода от деликта до подаване на иска, както и законната лихва. Моли и за разноските по делото. В съдебно заседание страната се явява лично и поддържа иска. Представя и писмена защита.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът, чрез пълномощника си, е депозирал писмен отговор, с който оспорва предявения иск. Признава се наличието на валиден застрахователен договор по застраховка „ГО“, както и образуваната ликвидационна преписка. По щетата бил извършен оглед и заснемане на пострадалия автомобил, отразени в опис- заключения, като действителната стойност на возилото била 1 916 лева, а стойността на запазените части- 479 лева. Така разходите за възстановяване надхвърляли 70 % от действителната стойност и имало тотална щета, като нормативно изискване в тази връзка било издаването на удостоверение за прекратяване на регистрацията на МПС- то, за което собственикът бил писмено уведомен. Тъй като ищецът не представил този документ, ответникът счита, че не бил дал повод за завеждане на делото и за възлагането на разноските върху него. Оспорва се и размерът на иска, като се посочва, че застрахователното обезщетение трябвало да бъде равно на размера на вредата към деня на събитията, защото иначе се получавало неоснователно обогатяване. Искът бил недоказан по размер, нямало доказателства ремонт на автомобила да е извършван, защото имало само проформо фактура, която представлявала оферта. Акцесорният иск за мораторна лихва също бил неоснователен като главния, а и застрахователят не бил получил необходимите документи, за да изплати обезщетение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ищеца. Също претендира разноски. В съдебно заседание страната не се явява и не се представлява, но взема писмено становище по спора.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства заедно и поотделно и с оглед наведените от страните доводи, намира за установено от фактическа страна следното:

От представения по делото двустранен констативен протокол за ПТП се установява, че на съответната дата 28.05.2022 г. поради неспазване на знак за предимство управляваният от В.П.Д., лек автомобил „Киа Спортидж“, рег. № ******, е ударил лек автомобил „Шевролет Авео“, с рег. № ******, с водач ищецът, движейщ се по пътя с предимство, като му е причинил имуществени вреди.

Като писмени доказателства по делото са приети копия от образуваната пред застрахователя преписка, съдържаща заявление за изплащане на обезщетение за вреди, опис заключение по щетата, описи на щетата, както и писмена кореспонденция между страните

по повод отказа на застрахователя за изплащане на обезщетение.

Представена е и проформа фактура за стойността на ремонта, възлизаща на сумата от 8 150, 50 лева с ДДС.

По делото е приета съдебно-автотехническа експертиза, по която вещото лице посочва, че пазарната стойност на ремонта за възстановяване на повредите на автомобила е 7 382 лева, а средната му пазарна стойност- 2 167 лева, като при предаването му на скрап би се получила стойност от 473 лева и оттук разликата между цената на автомобила преди и след повреждането му е 1 694 лева.

След приемане на експертизата, ищецът увеличава размера на иска си за главница, като предявява същия за размера, установен с експертизата- 1 694 лева, вместо първоначалния такъв от 1 600 лева.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Съгласно нормата на чл. 432 ал. 1 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380 от КЗ, който текст гласи, че лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция.

Няма спор по делото, че е съществувало застрахователно правоотношение по застраховка „ГО“ за лек автомобил „Киа Спортидж“, рег. № *****, с валидност към датата на настъпване на ПТП-то. При настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати обезщетение за покрития риск, което следва да бъде в размер на вредата към датата на събитието. В отговора се признава от ответника, че застрахователят е бил уведомен за инцидента и след представяне на съответните документи е образувал преписка по щета, по която след извършен оглед на увреденото МПС и извършена експертна оценка е преценено, че се касае за тотална щета и в тази връзка е отказано изплащане на застрахователно обезщетение до представяне на документи, удостоверяващи прекратяване на регистрацията на автомобила. Именно в това се състои и основният въпрос по делото- на каква стойност са възлизали щетите по автомобила на ищеца, средствата, необходими за възстановяването и пазарната цена на МПС-то.

Съгласно чл. 386 ал. 1 и 2 от КЗ, във връзка с чл. 346 от КЗ, при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието. Съгласно разпоредбата на чл. 400, ал. 1 и 2 от КЗ, за действителна застрахователна стойност се смята стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество; за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. От горното следва, че при претенция за заплащане на застрахователно обезщетение, съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, като то трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието застрахователната сума не може да

надвишава действителната (при пълна обезвреда) или възстановителната (при частична обезвреда) стойност на имуществото.

За установяване на горните обстоятелства по делото е прието заключение на САТЕ, по което вещото лице е определило средната пазарна стойност на ремонта на възстановяване на повредите- 7 382 лева и средната пазарна стойност на автомобила- 2 167 лева. В тази връзка е прието, че възстановяване на автомобила е технически възможно, но стойността на ремонта ще е 340 % от стойността на автомобила. При това положение действително е налице „тотална щета“, защото цената на ремонта надвишава 70 % от пазарната стойност. Това обаче не означава, че застрахователят няма да дължи изплащане на обезщетение, напротив- такова е дължимо, но не в размера на ремонта, а като разлика между цената на автомобила преди повреждането му и след това, защото именно с тази сума имуществото на собственика е намаляло, а причината за това е ПТП, за което отговаря застрахователят на виновния водач. Настоящата хипотеза е именно такава- автомобилът, който е причинил ПТП- то, е застрахован при ответника, пострадалият автомобил пък е отремонтиран, като в случая е без значение дали са използвани нови части или втора употреба, дали се касае за оторизиран фирмен сервиз на марката и т.н. и собственикът надлежно е поискал възстановяване на щетите. Както вече се посочи, именно при съдебно предявена претенция за заплащане на обезщетение, то следва да бъде изчислено според действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие, както е предвидено в КЗ. Вещото лице е определило тази стойност на 1 694 лева, като разлика в цената на вещта преди и след ПТП- то и именно за нея следва да бъде осъден застрахователят. В случая неправилно е било отказано изплащане с аргумент, че е налице тотална щета, в която връзка се изисква прекратена регистрация на МПС, за да има плащане по обезщетение. Както вече се посочи, такова е било дължимо, но възлизащо в размера на намаленото от събитието имущество на собственика, установено по делото със САТЕ. Затова искът се явява основателен и доказан по размер, като следва да се уважи изцяло, ведно със законната лихва.

Обезщетението следва да се присъди с начален момент от деня на увреждането- датата на ПТП- то- 28.05.2022 г., доколкото случаят касае деликт и по смисъла на чл. 84 ал. 3 от ЗЗД длъжникът тук се счита в забава и без покана. Независимо, че застрахователят не е прекият причинител на вредата, пред пострадалия той отговаря както би отговарял делинквентът, а именно- от датата на увреждането, тъй като законната лихва тук има компенсаторен характер и не е необходима покана за настъпване изискуемостта на вземането. Мораторната лихва се търси в размер на 23 лева, за периода 28.05.2022 г. (датата на деликта)- 18.07.2022 г. (датата на подаване на исковата молба), като предвид присъдения размер на обезщетението от 1 694 лева, върху който тя следва да се изчисли за това време, сумата е в претендирания размер от 23 лева, който съдът намира за доказан по реда на чл. 162 от ГПК, изчислен служебно чрез електронен калкулатор.

Предвид изхода на делото- уважаване на исковите претенции, на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноските в настоящото производство, за които е представен изискуемият списък по чл. 80 от ГПК и които са били действително направени с оглед наличните по делото писмени доказателства за това-

държавна такса в размер от 69 лева, депозит за вещо лице по САТЕ в размер на 100 лева, както и адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева, по отношение на което обаче е направено възражение за прекомерност. По смисъла на чл. 78 ал. 5 от ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, съдът по искане на другата страна може да присъди и по-нисък размер на разноските, като по смисъла на т. 3 от ТР № 6/ 2012 г. решаващият състав е свободен да намали възнаграждението дори точно на предвидения в Наредба № 1/ 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум. В конкретния случай действително делото не се отличава с фактическа или правна сложност, приключило е само в едно съдебно заседание, в хода на процеса не са настъпили никакви усложнения, нито пък са събирани допълнителни доказателства извън първоначално поисканите, в който смисъл са налице предпоставките за намаляване на възнаграждението. С оглед общата цена на паричните искове, според нормата на чл. 7 ал. 2 т. 2 от Наредбата, действала към момента на сключване на договора за правна защита и при приключване на делото, минималният размер на адвокатското възнаграждение следва да възлиза на сумата от 350, 19 лева, до който размер съдът намира, че е справедливо да намали адвокатското възнаграждение на пълномощника на ищеца. Направените от ответника разноски за депозит за вещо лице и за юрисконсултско възнаграждение си остават в тежест на страната, без да се възлагат на другата.

Поради изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Армеец”, ЕИК: 121076907, със седалище и адрес на управление: град София, ул. „С. Караджа” № 2, представлявано от ***** М.И. и В.К.-М., да заплати на С. Ж. П., ЕГН: *****, от *****, сумата в размер на 1 694 (хиляда шестстотин деветдесет и четири) лева- главница, представляваща обезщетение за причинени имуществени щети в размер на необходимите парични средства за пълното възстановяване на лекия му автомобил „Шевролет Авео”, с рег. № ***** от възникнало ПТП на 28.05.2022 г. и сумата от 23 (двадесет и три) лева- мораторна лихва върху главницата за периода 28.05.2022 г.- 18.07.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на иска- 18.07.2022 г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА ЗАД „Армеец”, ЕИК: 121076907, със седалище и адрес на управление: град София, ул. „С. Караджа” № 2, представлявано от ***** М.И. и В.К.-М., да заплати на С. Ж. П., ЕГН: *****, от *****, направените по делото разноски, както следва: държавна такса в размер на 69 (шестдесет и девет) лева, депозит за вещо лице в размер на 100 (сто) лева и определено от съда адвокатско възнаграждение в размер на 350, 19 (триста и петдесет лева и деветнадесет стотинки) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Пловдив в двуседмичен срок от

връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____/п/_____